

Nr 14.

Ankom till Riksdagens kansli den 5 mars 1912 kl. 1 e. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion om upphörande af statens skogs- och jägeribetjäntes rätt till skattefrihet för tjänstehundar.

(2:a Afd.)

I en inom Andra kammaren af herr *Hedström* väckt motion, nr 96, hvilken hänvisats till bevillningsutskottet, föreslås, att 1 § i kungl. kungörelsen den 1 juni 1877, angående skatt för hundar, måtte få följande ändrade lydelse: »Såväl i stad som på landet må kommun icke allenast besluta, huruvida för hundar eller särskilda slag af dem skatt skall årligen utgöras, utan äfven bestämma beloppet af den skatt, dock ej öfverstigande 15 kronor, som en hvar inom kommunens område boende, hvilken därstädes har hund, skall för hvarje sådant djur erlægga.»

Till stöd för detta förslag har motionären anfört följande:

»Bland de olägenheter, som vidkomma vår kommunallagstiftning, anser jag lagen om hundskatt, tillkommen genom kungl. kungörelsen den 1 juni 1861, vara af den beskaffenhet att däri bör göras ändring i dess 1 § så till vida, att äfven statens skogs- och jägeribetjänste komma att som kommunens öfriga hundägare utgöra skatt för de hundar de hålla.

Med de ändrade förhållanden, som inträdt efter denna lags tillkomst, är det svårt att förstå hvilka de tjänster äro, som nödvändiggöra underhåll af hund. Man kan snarare förutsätta att deras tjänstealigganden bättre och regelbundnare skulle utföras utan hund. Jag vill ej gå så långt, att jag fordrar att förbud skulle utfärdas för dem att vara åtföljda

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 7 saml. 11 häft. (Nr 14). 1

af hund vid sina tjänsteförrättningar, men säkert är att tjänsten ej komme att lida af ett dylikt förbud.

Jakten är numera ett nöje och utöfvas i en utsträckning, som ej nödvändiggör dess premiering åt en särskild tjänstemannakår, som nu är förhållandet. Vid tiden för tillkomsten af lagen var den kanhända berättigad, därigenom att dessa tjänstemän med sina hundar bidrogo till utrotandet af rofdjur, som då funnos i våra skogar i afsevärdt antal och anställde skada på såväl hemdjur som matnyttigt villebråd. Under sådana förhållanden och med de låga löner, som skogsstatens tjänstemän då upp-
buro, kan man förstå att en sådan undantagsställning, som lagen innebär, kom dessa tjänstemän till del.»

Utskottet.

I skrifvelse till Kungl. Maj:t den 9 juni 1860 anmälde Rikets Ständer sitt beslut om rätt för kommun att »bestämma, huruvida, till hvad belopp och för hvilka slag af hundar kommunen för längre eller kortare tid vill ålägga hvar och en inom kommunen boende person, som innehar hund, ehvad han däraf är ägare eller icke, en årlig till kommunen ingående skatt, hvilken dock icke må öfverstiga fem r:dr r:mt för hvarje sådan hund och hvilken skatt kommunen må äga använda för sina egna behof», samt anhöllo, att Kungl. Maj:t måtte utfärda författning därom och därvid i ämnet meddela de närmare föreskrifter, som kunde finnas vara af behovet påkallade.

Med anledning däraf utfärdades kungl. kungörelsen den 12 juli 1861, angående skatt för hundar, däruti föreskrefs bland annat: »Statens skogs- och jägeribetjante äro dock för de hundar, som de i och för sina tjänster underhålla, fria från beskattning.» Denna föreskrift är ordagrant bibehållen i nu gällande författning i ämnet, kungl. kungörelsen den 1 juni 1877, hvilken utfärdades närmast i följd af riksdagens beslut att höja maximum för hundskatten till femton kronor.

Det är denna undantagsbestämmelse, som motionären nu afser att få borttagen, enär de förhållanden, som betingat dess tillkomst, ej längre skulle föreligga.

Instruktionen för skogs- och jägeristaten den 16 mars 1838, hvilken gällde vid tiden för ifrågavarande beskattnings införande, pålade i art. V den till staten hörande personalen, såväl den förvaltande som den bevakande, skyldigheter i afseende å rofdjurs dödande och annan jaktvård.

Därpå följande författning i ämnet, instruktionen för skogsstyrelsen och skogsstaten den 19 november 1869, stadgade i 55 §: »Jägmästare

och kronojägare åligger att beflita sig om rof- och skadedjurs utödande äfvensom att i öfrigt befrämja en ändamålsenlig jaktvård», och den förnyade instruktionen för skogsstaten den 29 november 1889 innehöll i 46 §: »Skogsstatens tjänstemän och betjante åligger att beflita sig om utödande af för villebrådet skadliga rofdjur, äfvensom att i öfrigt främja en ändamålsenlig jaktvård.»

Äfven i nu gällande instruktion för skogsstaten den 23 december 1909, hvilken ej bibehållit den gamla åtskillnaden mellan tjänstemän och betjante, återfinnes ordagrant samma föreskrift, meddelad för »skogsstatens förvaltande och bevakande personal», hvilken uppdelning i äldre författningar sammanföll med den i tjänstemän och betjante, omfattande den förra gruppen öfverjägmästare, jägmästare och extra jägmästare samt den senare kronojägare, extra kronojägare och kronoskogvaktare.

I detta sammanhang må anmärkas, att uttrycket i 1877 års kungörelse »statens skogs- och jägeribetjante», hvilket, jämfördt med berörda instruktioner, skulle kunna tolkas såsom motsvarande allenast tjänstemännen inom den forna betjanteklassen, emellertid enligt sakens natur och erkänd praxis ansetts omfatta alla skogsstatstjänstemän, som hafva åligganden i afseende å jaktvården.

Motivet till förevarande undantagsbestämmelse i fråga om skyldigheten att erlægga hundskatt har, såsom ordalagen angifva, tydligen varit, att ifrågavarande tjänstemän ansetts behöfva vissa hundar för att kunna behörigen fullgöra sina åligganden med afseende å jaktvården och därför ej böra betungas med skatt på dessa hundar, som de hade att hålla på egen bekostnad.

Då dessa åligganden, efter hvad ofvan visats, fortfarande kvarstå, samt deras utöfning i vissa fall kräfver användning af hundar, särskildt hvad angår utöandet af skadliga rofdjur, lär motionärens förslag icke böra utan vidare bifallas. Det synes ej heller vara billigt att beröfva ifrågavarande tjänstemän en förmån, hvars förutsättning delvis alltjämt är för handen.

Å andra sidan har man emellertid att taga hänsyn till vederbörande kommuners intresse. Medan från början hufvudsakligen torde hafva afsetts att genom införande af hundskatt sätta en viss gräns för en alltför talrik förekomst af hundar, synes denna afgift, särskildt sedan dess maximibelopp blifvit höjdt, hafva blifvit en stundom rätt beaktansvärd inkomstkälla för kommunen. I den mån utvecklingen gått därhän, förändras också i viss mån synpunkten på denna angelägenhet, och det kan skäligen ifrågasättas, om bibehållandet af skogsstatstjänstemännens undantagsställ-

ning längre är förenligt med kommunens berättigade intresse. Det är nämligen ej uteslutet, att rätt afsevärda inkomster undandragas kommunen, för den händelse vederbörande tjänstemän anse sig böra hålla ett större antal hundar. Utskottet finner sig väl af redan angifna hänsyn till vederbörande tjänstemän förhindradt att biträda motionärens förslag i föreliggande form, men anser giltiga skäl tala för, att det kommunala intresset i saken blir behörigen beaktadt. Oegentligt synes det också i och för sig vara, att kommunen på detta sätt skall indirekt bidra till täckande af vissa statstjänstemäns kostnader i och för tjänsten.

Af skäl, som sålunda anförts, anser utskottet den af motionären väckta frågan kunna tillfredsställande lösas så, att å ena sidan kommunen berättigas att upptaga skatt äfven å ifrågavarande tjänstehundar, samt å andra sidan vederbörande tjänstemän af statsmedel beredes godtgörelse för utgifven hundskatt, i den mån antalet och beskaffenheten af de af dem innehafda hundarna efter vederbörlig pröfning finnas motsvara behovet af hundar för deras tjänsteåligganden.

I öfverensstämmelse härmed har utskottet funnit sig böra tillstyrka en framställning hos Kungl. Maj:t i motionens syfte, och är utskottet förvissadt, att hvad som framhållits rörande ersättning åt ifrågavarande tjänstemän jämväl skall vinna Kungl. Maj:ts beaktande.

Utskottet får alltså hemställa,

att Riksdagen, i anledning af herr Hedströms förevarande motion, II: 96, om upphörande af statens skogs- och jägeribetjäntes rätt till skattefrihet för tjänstehundar, måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder för sådan ändring af kungl. kungörelsen den 1 juni 1877, angående skatt för hundar, att kommun må äga att upptaga skatt äfven för hundar, som innehafvas af skogsstaten tillhörande tjänstemän.

Stockholm den 4 mars 1912.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.

Reservationer:

af herr *K. G. Karlsson*, hvilken, med instämmande af herr *Lyckholm*, anförde:

Ur den föreliggande motionen är svårt att framläsa några andra skäl för det däri gjorda yrkandet, än att motionären finner det obilligt, att skogsstatens tjänstemän och betjante skola slippa erlägga skatt för af dem ägda hundar, under det andra medborgare få utgöra sådan skatt.

Såsom framgår af utskottets motivering, grundar sig denna skattefrihet på det förhållandet, att instruktionen för skogsstatens tjänstemän och betjante ålägger dem att »beflita sig om utödande af för villebråd skadliga rofdjur äfvensom att i öfrigt främja en ändamålsenlig jaktvård». För fullgörande af detta åliggande har det ansetts nödvändigt för dessa funktionärer att hålla sig med hundar, och vid lagstiftning i ämnet synes man ha utgått ifrån, att hunden är ett tjänstemannens verktyg, som icke borde beskattas.

Utskottet, som anser detta betraktelsesätt fortfarande äga giltighet, ser emellertid frågan ur beskattningssynpunkt och vill, att staten indirekt skall öfvertaga skogstjänstemannens skattskyldighet till kommunen. Då likväl, såsom äfvenledes af utskottet framhålles, denna beskattning knappast tillkommit för att bereda kommunerna en inkomstkälla utan för att »sätta en viss gräns för en alltför talrik förekomst af hundar», torde man med fog kunna ifrågasätta riktigheten af utskottets utgångspunkt för frågans bedömande. Men fränsedt detta, torde den eventuella inkomstminskning, en eller annan kommun lider därigenom att en där boende skogstjänsteman är befriad från erläggandet af hundskatt, mer än väl motvägas af de öfriga kommunala skatter, tjänstemannen i fråga erlägger. I alla händelser torde denna inkomstminskning vara alltför obetydlig för att motivera en skrivelse till Kungl. Maj:t.

Jag har därför inom utskottet yrkat, att utskottet måtte afstyrka motionen.

af herrar *Rune*, *Bergman* och *Hedström* mot vissa delar af utskottets motivering.

Herrar friherre *C. J. Beck-Friis* och *Röing* hafva anhållit få antecknad, att de icke deltagit i den slutliga behandlingen af detta ärende inom utskottet.
